

AJAN OHITTAMAT 500 vuotta on pitkä aika ihmisille, tuossa ajassa syntyä, elää, ja kuolee monta sukupolvea. Ja ihminen oppii lentämisen salat, ja jopa siirtämään sydämen kehosta toiseen. Ihmisiltä kesti alle 500 vuotta nousta pois tutkimusmatkailijoiden purjealuksien kansilta, ja astua Kuun kamaralle. Sen jälkeen kului vain 100 vuotta saavuttaa seuraava kohde: Mars. Avaruusmatkailuteknologia kehittyi tuon 100:n vuoden aikana huimasti. Avaruuden omaa kylmyyttä hyväksi käyttävä voimanlähde; kylmäfissiomoottori, saatiin vihdoinkin kehitettyä. Ja kun vuosikymmeniä tutkitun kryoniikan ongelmat saatiin ratkaistua, ihmisrotu oli valmis etsimään ja valloittamaan maailmankaikkeuden uusia erämaita. Mistähän oikein tuleekaan tuo loppumaton valloitushalu? Onko syy lajillemme luontainen haave löytää aina jotain uutta, nähdä kaukana siintävän uteliaisuutta kiihoittavan taivaanrannan taakse. Ehkäpä syynä on sittenkin ahneus, tuo ainainen perisyntimme. Tai lopuksi se viimeinen pakko, ainoa mahdollisuutemme selviytyä. Mikään materia ei voi liikkua valonnopeudella, väitetään suhteellisuusteoriassa. No ajatuksemme ei olekaan materiaa, joten se voikin kulkea ajatuksennopeudella, valovuosi, tai tuhat, on sille vain silmänräpäys. Niinpä ajatuksemme onkin jo perillä jossain kaukana, missä hopeanvärinen alus leijuu sinivihreän planeetan tuntumassa, kuin odottaen jotain. Sen kyljessä erottuvat kuluneet kirjaimet: SANTA MARIA. Aluksen säteilynkestävät, erikoismetallista tehdyt kuoret eivät meitä pidättele, siispä livahdamme sisään pimeään ja hiljaiseen alukseen kuin...ajatus. Suunnittelijat olivat nimenneet sen tunnetuimman, tai ehkä kuitenkin toiseksi tunnetuimman, milloinkaan meriä kyntäneen laivan mukaan; Kolumbuksen lippulaivan. Toiveena oli, että tämäkin Santa Maria löytäisi uuden mantereen jonne ihmiset voisivat muuttaa. Mutta tämä alus on hiljainen, kukaan ei ole hihkumassa riemusta, ja saamassa kultakolikkoa nähtyään ensimmäisenä uuden planeetan. 1.

Aluksen pyöriessä

hitaasti akselinsa ympäri, sisään syöksähtää aika-ajoin valoa planeetasta, ja Auringosta jota se kiertää. Kuin leikkien valonsäteet nuoleskelevat ohjaamon seiniä ja konsoleita, tunnustelevat ja hivelevät uteliaina tätä outoa kappaletta joka on ilmestynyt niiden maailmaan. Kunnes jotain tapahtuu: Alusta valvovaan tietokoneeseen planeetalta saapuvat tiedot saavuttavat riittävän määrän, ja vastaavat niille asetettuja kriteereitä. Joten vihdoinkin se käynnistää siihen kauan sitten ohjelmoidut tehtävät. Happea virtaa kaikkiin tiloihin, suhisten alkaa ilma kiertämään lämmitysyksiköiden kautta, ja monien laitteiden matala hurina täyttää aluksen. Sam ponnisteli saadakseen silmänsä auki, vaistomaisesti hän kurtisti otsaansa, ja kohotti kulmiaan avatakseen luomet. Viimein ne avautuivat hitaasti, ja valo tunkeutui hänen tajuntaansa valkoisena kaiken peittävänä hyökynä, nopea refleksi nykäisi luomet takaisin silmien suojaksi. Välkkyvät väripallot sinkoilivat Samin verkkokalvoilla kuin uudenvuoden ilotulitus. Hetken kuluttua hän avasi silmänsä varovasti uudestaan, räpytteli muutamia kertoja, ja sai katseensa tarkentumaan edessään olevaan vaaleaan seinään. Tietoisuus yritti vaivalloisesti nousta ylös raskaan unen suosta, ja ymmärtää ympäristöä sekä kehon tilaa. Epäselviä kuvia alkoi muodostumaan hänen mieleensä, muistoja jostain, mutta vailla loogista järjestystä, joten aivot eivät saaneet niistä otetta. Sam sulki jälleen silmänsä, hengitti syvään ja odotti. Vähitellen kuvat asettuivat paikoilleen kuin suuren palapelin palaset, ja hän alkoi muistamaan. Päätään kohottaen hän katsoi jalkoihinsa, ainoastaan pienet shortsit yllään Sam makasi kapeassa kaukalossa. Hän muisti ajatelleensa ruumisarkkia nähtyään tämän...tämän kryokapselin ensimmäistä kertaa.

Nyt hän ymmärsi myös miksi olo tuntui oudolta, täällä ei ollut painovoimaa.

Hän tuskin kosketti kapselin pohjaa kelluessaan siinä löysien vöiden pitelemänä.

Reisilaskimoihin ja kyynärtaipeisiin oli asetettu katetrit. Katsoessaan taas eteensä hän muisti että siinä ei ollutkaan seinä, vaan katto, tosin kun painovoimaan perustuvia suuntia ei voinut

aistia normaalisti oli sama minä sitä piti, kaikki suunnat olivat yhtä hyviä. 2. Sam vapautti itsensä vöistä ja katetreista, ja leijui hitaasti ulos kapselistaan. Huone, tai oikeastaan halli, oli täynnä samanlaisia metalliarkkuja josta hänkin oli herännyt, viisi riviä, joka rivissä täysi tusina arkkua jonossa. Kuin muinaisten faaraoiden sarkofagit hautakammioissaan, tiiviisti suljettuina ja arvoituksellisina, lepäsivät arkut hämärässä hallissa. Sam katseli niitä miitteliäänä, ja muistikuvat pyörivät karusellina päässä. Samassa hän huomasi reunimmaisessa rivissä avonaisen arkun, ja epävarman leijumisen jälkeen arkulle saavuttuaan huomasi sen olevan tyhjän. "Huomenta Sam", kuului äkkiä kirkas naisen ääni jostain. Sam katsoi ympärilleen eikä nähnyt ketään. "Kate täältä ohjaamosta, näen sinut kameralla." Sam kuuli lyhyen naurahduksen. "Puehan haalarit päällesi, eihän tuo asu sovi kipparille ollenkaan", ja iloinen ääni jatkoi, "niin ja muista juoda taikajuomasi, nehän ovat siinä kapselisi kyljessä, jos et vielä muista." Hän leijui kapselilleen, pienen laatikon sisältä löytyi siististi taiteltu kangasmytty joka paljastui haalariksi. Sen rintamukseen oli ommeltu kullanvärisellä langalla teksti: Samuel Kelo Cpt. Sam taiteili asun ylleen, ja otti laatikosta metallisen pullon, avasi ja nosti sen huulilleen. Aluksi ei tapahtunut mitään, kunnes hän ymmärsi imeä ja sai nestettä suuhunsa. Hän nieli sitä tuntien vaikutuksen lähes välittömästi, kihelmöivän lämmin tunne levisi nopeasti joka puolelle kehoa, syke nousi, ja silmät räpyttelivät hetken kiivaasti. "Taikajuomaa tosiaan" Sam tuumi, ja suuntasi virkistyneenä kohti ohjaamo. Sen toisessa tuolissa istui nainen yllään vaaleansiniset haalarit, sysimustat hiukset oli sitaistu tiukalle nutturalle. Nainen käänsi ylävartaloaan kuullessaan Samin saapuvan, ja hymyili leveästi ruskeat silmät loistaen. Tumma iho kieli latinalais-amerikkalaisista sukujuurista, täyteläisten huulien takaa välähtivät valkoiset hampaat. "Vihdoinkin heräsit, tunsin jo onni yksinäiseksi", naisen äänestä kuului helpotus. Sam vilkaisi nopeasti hänen, varsin muodokkaalle rintamukselle kirjailtua nimeä: Katherina Luna Co. "Niin...Katherina, siis Kate...sinähän se olet", takelteli Sam "anteeksi, olen hiukan sekaisin vielä." Kate taputti häntä käsivarteen, ja osoitti toista tuolia. "Istuhan alas, ja sido itsesi kiinni niin on helpompi keskittyä." 3. Sam alkoi ujuttautumaan tuoliinsa, "Milloin sinä olet herännyt?" hän kysyi samalla. "Olen ollut hereillä jo noin kahdeksan tuntia, ja huh että olinkin sekaisin aluksi, siis ihan Marsissa. Varmaan tunnin vain leijuin puolialastomana ympäri kryohallia, ennen kuin muistin sen siunatun taikajuoman. Onneksi kukaan ei ollut näkemässä." Kate nauroi. "No onneksi joo", hymähteli Samkin, tämän Katen hän jo muisti, aina iloisen ja positiivisen, mutta erittäin terävä-älyisen ja sinnikkään naisen. Joka ei todellakaan ollut ylennyt ensimmäiseksi upseeriksi kauniiden kasvojensa tai muotojensa avulla, vaan kovalla työllä ja ammattitaidolla. "Tuota...voisitko kertoa mikä meidän tilanteemme on?" Sam kysyi, "saata minut ajan tasalle." Kate alkoi selaamaan pientä näyttöä edessään. "Ajan tasalle juu...ajanpa ajan" hän mutisi ja päästi pienen hihityksen. Sam vilkaisi häntä kummastuneena. "Noniin.." Kate jatkoi, "siis vuonna 2095, lähdimme kohti Earth kakkosta, jonka Seeker 3 luotain löysi vuonna-68. Sen lähettämistä tiedoistahan selvisi että E2 pitäisi olla aika lailla elinkelpoinen paikka ihmisille." Hän vilkaisi miestä, "Anteeksi Sam, aloitin alusta virkistääkseen hiukan muistiasi." "Mmm...ihan hyvä niin", Sam mutisi kurkistellen ikkunoista näkyvää avaruutta. Hän tiesi että koska he olivat paikallaan, niin siellä olisi jotain kiinnostavaa joka ei juuri nyt näkynyt. "Selvä, lähtö onnistui moitteettomasti, kaikki ohjelmat ok, matkustajat turvallisesti jäässä. Arvioitu matka-aika oli 16,4 vuotta aluksen aikaa, nopeudella 0,68 c, ja..." "Hei!...Onko tuolla E2?" keskeytti Sam ytimekkään selonteon, osoittaen Katen vieressä olevaa ikkunaa, josta alkoi pilkistämään hohtavan planeetan reuna. "Ei mennä asioiden edelle, käyn ihan nopeasti tämän läpi, sopiiko?" Vastausta odottamatta Kate jatkoi. "Siis, matka mennyt hyvin tietokoneen komennossa. Santa Maria saapunut perille, ja laukaissut kaksi luotainta kohteeseen tarkempia analyysyjä varten.

Sieltähän löytyi sitten kaikenlaista, jätän turhat pois Sam, eli sen ilmassa on yksinkertaisesti liikaa häkää jotta ihminen voisi elää siellä." "Häkää?" huudahti Sam. "Sitäpä juuri, hiilimonoksidia, kavalaa tappajakaasua." 4. "Mutta miksi meidät sitten on herätetty, jos tuolla ei voi edes elää?" Sam ihmetteli. "Onko tietokone mennyt ihan sekaisin?" "Eei, ei se ole sekaisin ollenkaan", pudisteli Kate päätään, ja viittasi peukalollaan olkansa ylitse. "kyllä Tuolla voi elää, ja vieläpä hyvin. Koneellahan oli varasuunnitelma, suunta seuraavalle, ja sitä seuraavalle mahdollisesti elinkelpoiselle planeetalle, etkös muista." Kate kääntyi katsomaan ulos. "Sam...tuo ei ole E2, emme tiedä mikä hitto se on, voimme nimetä sen ihan miksi haluamme, ja emme myöskään tiedä missä hitossa se, ja me olemme. Mutta se on täydellinen, fantastisen täydellinen, ja sinne me jäämme." Sam katsoi naista hämmästyneenä, sitten hän tuijotti planeettaa joka oli jo täyttänyt sivunäkymän, ja jonka sinivihreä hehku hiipi etulasiin. Kate oli väsynyt, ja pyytänyt luvan poistua lepäämään. Oudosti hymyillen hän oli kehoittanut tutustumaan sillä välin planeetan tietoihin ja matkalokiin. Sam alkoi tutkimaan Katen suorittamien skannauksien, ja aluksen sinne laukaisemien kolmen luotaimen lähettämiä tietoja: Ympärysmitta noin 13200 km, siis 1/3 Maan vastaavasta. Ilmakehässä tyyppä 75 %, hapetta 24,4 %, eli vajaat neljä prosenttia enemmän kuin kotona, hiukan hiilidioksidia. Vettä jonka ph hyvä, ei dramaattisia vaihteluita ilmaston lämpötilassa niinä kolmena vuotena jotka alus oli ollut kiertoradalla. Planeetalla on Aurinko jonka se kiertää noin kymmenessä Maan kuukaudessa, ja tähän jaksoon sisältyy kahden kuukauden kylmempi kausi. Silloinkaan lämpötila ei laske kuin paikoitellen alimmillaan kuuteen celsius asteeseen, muulloin siellä olikin mukavan subtrooppinen, ja osin trooppinen ilmasto. Sam muisti Katen oudon virnuilun ja etsi näyttöönä aluksen lokitiedot. Hän luki ne kerran, luuli nähneensä väärin, ja luki uudestaan jäaden epäuskoisena katsomaan viimeistä riviä. Ajatukset myllersivät jo ennestäänkin hiukan sekavassa päässä. "Ei, voiko tuo olla...edes mahdollista? Onkohan tietokoneessa kuitenkin vikaa..." Hän käänsi katseensa planeettaan, se hehkui kutsuvana avaruuden mustaa taustaa vasten, kuin odottaen heitä. 5. Sam katsoi jälleen noita uskomattomia numeroita, siinä ne edelleen olivat, muuttumattomina ja hiukan jopa pelottavina. Lähtöaika: 12.06.2095 Nykyinen aika: 24.10.2603 Matka-aika: 508v 04kk 12vrk. "Missä ihmeessä me olemme?" hän paineli näppäimistöään muutaman kerran, "Huh, karkeasti 340:n valovuoden päässä kotoa...jossain." Sam huokaisi syvään, katse harhaili ympäri pientä ohjaamoja kunnes pysähtyi kalenteriin joka oli teipattu etuikkunan viereen. Kalenterin kuva esitti kesäistä rantaa, alla vuosiluku 2095, päivämäärä 12 oli ympyröity punaisella. Sen viereen Kate oli sutaissut lennokkaasti: Jiihaa!! Sam hymyili ja löysäsi istuinvyötään, sulki silmänsä ja antoi vartalonsa rentoutua. Lapsuuden haave lentämisestä toteutui vihdoinkin kun hän yliopiston jälkeen liittyi ilmavoimiin, siellä hänessä oli herännyt kiinnostus myös avaruuteen, joten kuuden vuoden palvelun jälkeen hän pyrki ja pääsi Avaruushallinnon lentäjäkouluun. Samaan aikaan hän meni myös naimisiin pitkäaikaisen tyttöystävänsä Lisan kanssa. Pian he saivat pojan, ja tulevaisuus oli näyttänyt hyvältä. Ensimmäinen lento Kuuasemalle oli ollut unohtumaton kokemus. Maapallon näkeminen niin kaukaa, avaruuden äärettömyys, ja kaikki se jännitys olivat tehneet valtavan vaikutuksen. Hän oli unelmiensa ammatissa, ja halusi päästä kauemmas. Marsin tukikohta oli perustettu muutamia vuosia aiemmin, kun kylmäfissiorakettien kehitys vihdoinkin mahdollisti nopeammat ja varsinkin halvemmat matkat. Viimein hänkin oli päässyt Marsin raketille, ja ylennettiin pian sellaisen päälliköksi. Pidemmät matkat ja lisääntynyt vastuu olivat tienneet myös pidempiä aikoja poissa kotoa. Lisa kesti sitä aikansa, mutta otti sitten eron ja muutti vasta seitsemän vuoden ikäisen Neil pojan kanssa pois. Sen jälkeen työstä oli tullut hänelle tärkein asia, avaruusmatkoilla hän saattoi unohtaa omat ja Maapallon murheet. Kunnes, hänen ollessaan

jälleen pitkällä matkalla, iski katastrofi joka muutti kaiken hetkessä, lopullisesti. Sam havahtui taputukseen kädessään, Kate leijui hänen ohitse istuimelleen. "Anteeksi, nukuitko?" 6. "En, olin vain ajatuksissani." "Ei kai lähtö kaduta?" "No ei, tulihan tämä niin moneen kertaan mietittyä niillä selviytymiskursseilla. Ja muutenkin", Sam naurahti, "vastahan me eilen menimme kapseleihin vai mitä?" "Eilenpä niin, siihen eiliseen onkin nyt melkoisen pitkä aika, paljonkohan sitä muuten on mahtanut kulua Maassa?" "Se aikadilataatiojuttu on kyllä monimutkainen, hiukanhan sitä käytiin läpi kursseilla kyllä, joten minulla on tuntuma että noin kuusi kertaa enemmän." Sam vastasi. "Huhhuh", huokaisi Kate syvään, "yli kolmetuhatta vuotta, mahdotonta edes kuvitella mitä siellä on tapahtunut siinä ajassa, jäi sinne niin paha tilanne."

Ilmastonmuutoksesta ja saasteista kärsivien ihmisten tilanne oli entisestään pahentunut, kun kauan pelolla odotettu mannerlaattojen liikahdus tapahtui Yhdysvaltojen länsirannikolla vuonna-90. Miljoonia ihmisiä kuoli kokonaisten suurkaupunkien yksinkertaisesti kadotessa maanpinnalta, ja valtavat tsunamiaallot jotka vyöryivät meren ylitse Aasiaan tappoivat miljoonia lisää. Maapallo oli kaaoksessa jota jotkut alkoivat käyttää hyväkseen, Kiina ja Intia kävivät toistensa kimppuun, ja Venäjä hyökkäsi Alaskaan valtaamaan tärkeät öljykentät. Seurannut sota pani vauhtia jo valmisteilla olleeseen Earth 2 projektiin, johon myös Sam liittyi. "Niin jäi, parempi kun emme mieti koko asiaa", Sam totesi. "Keskitytään me Santa Marian saamiseen ehjänä tuonne, millaisia kuvia olemme saaneet?" Kate napautti päälle etuikkunan alapuolella olevan näyttöruudun, ja hetken kuluttua siihen ilmestyi kuvia planeetan pinnasta, kuvat olivat sumuisia ja epätarkkoja. "Kameroiden suojalasit ovat näköjään hankautuneet." hän totesi. He selailivat kuvia suunnitellen laskeutumispaikkaa, lähellä pitäisi olla juotavaa vettä ja meri. Eli joki, ja mieluusti myös järvi, meri toimisi myöhemmin ihmisten valtatieksi eri puolille planeettaa. Aikansa eri vaihtoehtoja tutkittuaan he löysivät lupaavan oloisen paikan, ja päättivät laskeutua sinne. Urakan jälkeen Sam oli väsynyt ja lähti vuorostaan lepäämään, pian häneltä vaadittaisiin virkeyttä ja tarkkaavaisuutta. Kapselit jököttivät paikoillaan hiljaisina, viimeiset erottuivat juuri ja juuri hämärän hallin perältä. Hän muisti ihmiset jotka tutkivat hämmentynyt ilme kasvoillaan omia kapseleitaan, osa hiukan pelokkainakin.

7.

Hän tunsu monia heistä jotenkuten, olivathan he viettäneet pari vuotta osan lomistaan samassa koulutusryhmässä, opettelemassa monia taitoja joilla pärjätä uuden kotiplaneetan ehkä primitiivisissäkin oloissa. Siellä hän oli myös tavannut Katen, nelikymppisen, viisi vuotta häntä nuoremman naisen sinnikkyys ja luonne olivat tehneet suuren vaikutuksen. Kuultuaan että Kate oli orpolapsi Rio de Janeiron slummista, hänen kunnioituksensa vain kasvoi. Hän oli pyytänyt naista aluksensa perämieheksi, ja Kate oli suostunut ilomielin. Sam penkoi laatikkoaan etsien juotavaa, hänen kätensä osui ohueen kirjekuoreen, hän avasi sen ja otti esiin kuvan noin viisi vuotiaasta pojastaan. Siinä iloisesti naurava pellavapäinen Neil katsoi häneen, Sam tunsu palan kurkussaan. Eron jälkeen hän oli tuntenut syyllisyyttä ja ikävöinyt poikaansa, johon yritti pitää yhteyttä niin paljon kuin työltään pystyi. Muutaman kerran he viettivät yhdessä kesälomansa, kunnes Neil varttui, ja hänen harrastuksensa, kaverinsa, ja tyttöystävänsä veivät voiton isästä. Tapaamiset harvenivat, ja he alkoivat vieraantua toisistaan. He olivat tavanneet vielä pikaisesti kuukausi ennen lähtöä, ja Neil oli kertonut lähtevänsä sotaan, lentäjänä myöskin. Sam oli antanut hänelle testamenttinsa, ja joitain neuvoja omista lentäjäkokemuksistaan, apeana he olivat sitten hyvästelleet toisensa viimeisen kerran. Sam katseli kuvan huoletonta poikaa, Neil oli ollut kuolleena jo kauan. Ehkä se oli tapahtunut silmänräpäyksessä räjähtävän hävittäjän ohjaamossa, ehkä rauhallisesti kotona vanhuuden vihdoin vietyä voiton. He olivat kaikki poissa...olleet jo tuhansia vuosia; isä, äiti, Neil, Lisa, työtoverit... ihan kaikki. Sam nosti katseensa kuvasta, ja se osui ohjaamon

kulkuaukkoon josta loisti himmeää valoa, pian synkät ajatukset väistyivät, ja häneen iskenyt yksinäisyyden tunne katosi. "Eipäs, ihan kaikki eivät sentään ole poissa", hän ajatteli, ja meni kapseliinsa. Kolme tuntia myöhemmin hän palasi, ja he tarkistivat ohjaus- ja laskeutumisra-kettien toiminnan ja polttoainetilanteen. Sam katsoi vielä planeetan painovoiman. "Peräti 22 pinnaa pienempi gravitaatio näköjään." "Juu, minultakin tippuu paino ihan ilman hikisiä treenejä." Kate naureskeli. "Et sinä kyllä mitään painonpudotusta tarvitse." lohkaisi Sam kohteliaisuuden. "Noo, en ehkä kovin paljoa, mutta aina sitä vähän..." Kate mutisi.

8. Hetken kuluttua he olivat valmiit aloittamaan laskeutumisen. "Eiköhän sitten mennä, kaipaan jo raitista ilmaa." Totesi Sam. "Jiihaa" sanoi Kate vaimeasti, ja lisäsi portugaliksi jotain mitä Sam ei ymmärtänyt. He pikemminkin tunsivat kuin kuulivat kuinka puut raapivat aluksen kylkeä Santa Marian lähestyessä maanpintaa. Muutama normaali puu ei kuitenkaan aiheuttaisi mitään ongelmia isolle ja raskaalle alukselle. Kate luetteli väheneviä metrejä Samille, joka sääti rakettien tehoja, kunnes Santa Maria keinahti ja nytkähti viimeisen kerran. "...nolla, ja kosketus." ilmoitti Kate, ja jatkoi: "Kytken akut päälle." Sam odotti hetken ja sammutti raketit, he katsoivat toisiaan helpottuneina. Viimeiset tunnit olivat koetelleet hermoja, koska he olivat tarkoituksella laskeutuneet yöllä, niin tehtävä oli ollut haastava. Painetta oli lisännyt myös vihamielisen vastaanoton mahdollisuus, ja huoli aluksen toiminnasta vuosien jälkeen. "Olemme perillä", sanoi Kate hiljaa. "Niin, lopullisesti perillä, Santa Maria on jälleen löytänyt uuden maailman." Myös Sam puhui melkein kuiskaten. He avasivat istuinvyönsä ja nousivat ylös. Seisominen tukevasti lattialla tuntui hyvältä. Sam silmäili ahdasta ohjaamoa, "Se oli sitten siinä, lennot on lennetty." "Niin", huokaisi Kate hänen vieressään, "ikävä kyllä, minä rakastin tätä hommaa todella paljon." Sitten hän katsoi vakavana Samiin. "Oli suuri ilo ja kunnia lentää kanssasi kippari." Sam nielaisi ja sai pidettyä äänensä vakaana, "Kuin myös försti, täysin samat sanat, todellakin." He olivat hetken hiljaa, yhdessä tehdyt matkat vilahtelivat molempien mielissä. Sitten Sam hymyili leveästi, ja tarttui Katen käteen. "Työmme Avaruushallinnolle on päättynyt, olkoon tuo viimeinen kerta kun käytim-me noita titteleitä. Vaikka Kate ja Samhan me olemme aina olleet toisillemme muutenkin, mutta nyt olemme VAIN Kate ja Sam. En ole enää sinun lähin esimiehesi, ne työsopimukset ovat nyt lopullisesti purettu. Kunhan kaikki ovat heränneet he saavat valita joukostaan johtajan jos sellaista tuntevat tarvitsevansa, minä en sitä hommaa ainakaan halua." Kate katsoi miestä hymyillen, ja halasi sitten nopeasti.

9. "En tiennyt että potkujen saaminen onkin näin iloinen asia", hän nauroi ja suuntasi kapselihalliin huikaten peräänsä; "Nyt nukkumaan, aamulla alkaa jännittävä uusi elämä." Sam heräsi virkeänä ja vääntäytyi pois kapselistaan. Katea ei näkynyt jalkeilla, ja hän meni ohjaamoon tarkistamaan aluksen toiminnot, sekä laittamaan aurinkokennot toimintaan. Niiden ja akkujen avulla kryokapselit voisivat toimia periaatteessa määräämättömän ajan. Sitten hän kiinnitti huomionsa ulos, edessä ja vasemmalla näkyi vain puita ja kasvillisuutta, oikean puolen ikkunasta näkyi kauemmas. Eli siellä oli pieni aukeama johon heidän oli ollut tarkoitus laskeutua. Ulkona näytti olevan aurinkoinen ja kirkas ilma, aukiolla hän huomasi olevan runsaasti erivärisiä kasveja, ja ruohikkoa joka lainehti heikossa tuulessa. Sam palasi kapselilleen juuri kun Katekin nousi ylös. he mutustelivat mauttomat ravintopatukat, ja pukeutuivat samalla ruskeisiin maastoasuihin. "Otetaanko varusteita mukaan?" Kate kysyi. "Eiköhän oteta, tiedä mitä tuolla on vastassa." He avasivat seinustalla olevasta metallikaappien rivistöstä ensimmäisen, ja ottivat sisältä pienet reput ja tukevut vyöt joissa roikkui puukko ja lyhyt kirves. Otettuaan vielä molemmille puoliautomaattikiväärit, he olivatkin valmiina ja siirtyivät ovelle. Sam tunsu sykkeensä nousseen, ja katsoessaan Katea hän huomasi naisen otsalla pari hikipisaraa, mutta hänen katseensa oli rauhallinen ja vakaa.

"Pysytään suojassa kun ovi

aukeaa, jos jotain uhkaavaa tapahtuu niin suljen sen heti uudestaan." Sam sanoi, ja Kate nyökkäsi hyväksyvästi. Kytkimen napsahdusta seurasi kolmen sekunnin hiljaisuus, sitten kaistale seinää ponnahti ulospäin, ja liukui sivulle. Lämmin, kostea, ja outoja tuoksuja sisältävä ilma valui sisään, ero aluksessa olevaan ilmaan oli valtava, tuntui kuin joku olisi kietonut hyvältä tuoksuvan viitan heidän ympärilleen. He olivat vaistomaisesti pidättäneet hengitystään oven avautuessa, ja vetivät nyt ensimmäisen kerran sisäänsä tuota happirikasta ilmaa. Se tuntui, haisi, ja jopa maistuikin hyvältä, puhtaalta ja virkistävältä. Aseitaan puristaen he kurkkivat varovaisesti ulos. 10. Kaikki vaikutti rauhalliselta, minkäänlaisia avaruushirviöitä ei näkynyt rynnimässä heidän kimppuunsa. Jännitys laukesi, ja he tajusivat kuulevansa viidakosta ääniä. Viserrykset, piipitykset, ja hennot kiljaisut ja rapinat kertoivat metsän olevan täynnä elämää. He katsoivat toisiinsa ja hymyilivät. "Elämää Sam, täällä on elämää", sanoi Kate voitonriemua äänessään. Sam katseli puiden latvustoihin joissa pyrähteli värikkäitä lintuja, ja muitakin pienien apinoiden tai oravien tapaisia otuksia. "Hienoa, ruokaa näyttää siis löytyvän", hän totesi, ja käänsi seinässä olevaa toista kytkintä. Oviaukon alareunasta työntyi esiin askelmia jotka laskeutuivat maahan. "Kate, sinä saat kunnian astua ensimmäisenä ihmisenä uuden kotimme kamaralle." "Minä? eikö se kuuluisi sinulle?" "Ei missään nimessä" Sam totesi, "Kuussa ja Marsissa sen kunnian saivat miehet, aika tehdä jo poikkeus." Kate astui ylimmälle askelmalle, epäröi hetken, ja laskeutui sitten ripeästi nuo viisi askelta maahan ja sanoi reippaasti: "Olemme kotona, kohdelkaamme tätä planeettaa hyvin." Hän katsoi Samiin, "No, miten meni?" "Upeasti Kate, paljon paremmin kuin Amstrongilla, tai Lopezilla Marsissa." Kate naurooi, "Selvä, eiköhän siinä ollut sentimentaalisuutta jo tarpeeksi, tätä ei kukaan koskaan tule televisiosta katsomaan ja muistamaan, tulehan sieltä jo." Sam hyppäsi pienemmän painovoiman ansiosta kevyesti alas Katen viereen. "Maa tuntuu hyvältä, käydäänkö heti katsomassa sitä jokea? sen pitäisi olla tuolla aukion toisella puolella." "Kyllä, Pieni kävely tekee hyvää, ja haluankin tutkia sen vedenlaadun paremmin. Ja tiedä vaikka löytäisimme jotain hyvää syötävää." Kate innostui. He kävelivät polviin ylettyvässä ruohikossa tarkkaillen koko ajan ympäristöä, aurinko lämmitti ja eläinten äänetkin kuulostivat normaaleilta, vailla uhkaa tai hätäannystä. Aukion ylitettyään, ja tunkeuduttuaan parin pensaan läpi, he olivatkin joen rannassa. Sillä kohtaa noin kolmen metrin levyinen joki virtasi rauhallisesti kohti näkymättömissä olevaa merta, kadoten puiden ja pensaiden sekaan. 11. Puut olivat huomattavasti korkeampia kuin Maassa, ja niistä roikkui ohuita liaaneja kuin verhoina maahan asti. Maasto kohosi hiukan oikealla, ja siellä oli pieni lampi johon joki laski metrin korkuisena putouksena. Kate alkoi tutkimaan vettä, ja Sam raivasi pensaikkaa niin että joelta näkisi aukiolle. Kymmenen minuutin kuluttua he olivat valmiit. "Vesi näyttäisi olevan hyvää", huikkasi Kate, "tietysti siinä voi olla jotain jota analysaattorini ei tunnista." Sam polvistui vedenrajaan ja kauhaisi sitä kouriinsa huuhdellen hikisiä kasvojaan, hän puristi käsistään kupin, otti siihen vettä ja joi kunnolla. "Tämä on hiton hyvää, parempaa vettä en ole koskaan juonut." Myös Kate joi, ja oli samaa mieltä laadusta. He kävivät vilkaisemassa lampea, Kate ihastui paikkaan heti. "Tänne on pakko tulla uimaan matkan pölyt pois heti illalla", hän huokaisi. Ja Sam oli samaa mieltä, paikka oli täydellinen uinti ja kalastuspaikka. Kohta Kate huomasi pensaan jossa kasvoi punertavia kananmunan kokoisia hedelmiä, hän testasi yhden analysaattorilla. Sen tuntemia myrkyjä ei löytynyt, joten he pomivat niitä kumpikin tusinan verran reppuihinsa. Planeetan ilta oli vaihtunut nopeasti pimeydeksi, kumpikin oli käynyt pulahtamassa lammen lämpimässä vedessä, ja nyt he istuivat rentoina Santa Marian vierellä loimuavan nuotion ääressä. Pienen alueensa suojaksi he olivat raahanneet metsästä joitakin pensaita, ja paksuja oksia estämään mahdollisten petojen ihan suoraa hyökkäystä. He söivät löytämiään herkullisiksi osoittautuneita hedelmiä, ja kuuntelivat

yöllisen viidakon ääniä, suunnitellen samalla lähipäivien tekemisiä. Kohta he huomasivat että meren suunnalla olevien puiden takaa alkoi kajastamaan outoa sinertävää valoa, he hiljenivät, ja seurasivat uteliaina tapahtumaa. Hitaasti näkyviin nousi vaalean sininen taivaankappale, joka loi aavemaista hohdetta aukiolle ja metsän puiden sokkeloihin. "Kuu", henkäisi Sam, "uskomatonta, katso tuota valoa." "Se...se on kaunis" Kate ei voinut kuin kuiskata haltioitunut ilme kasvoillaan. Kaksi kertaa Maan Kuuta isompi pallo kipusi hypnoottisesti loistaen yhä ylemmäs. "Tiedätkös Sam", Kate vihdoin rikkoi hiljaisuuden, "minusta tuntuu että olen tullut kotiin." Hän tarttui Samia kädestä, "Eihän minulla ollut juuri sidoksia Maassa, ei perhettä tai sukulaisia niinkuin tiedät. Hassua kyllä mutta tunnen jo kuuluvani tänne." 12. "Tiedän Kate", Sam puristi naisen kättä, "tämä vaikuttaa hyvältä paikalta ihmiskunnan uudeksi kodiksi, ja meille myös...tai siis...tarkoiton että..." Sam takelteli. "Tarkoitat siis...mitä? herra Sam Kelo." Katen äänessä oli hiven ilikurisuutta. "Tarkoiton...no..." Sam kokosi itsensä ja katsoi naista silmiin: "Tarkoiton että tämä uusi elämä täällä...haluaisin elää sen sinun kanssasi Katherina Luna, tuli mitä tuli." Ja niin, sinisen Kuun todistaessa, he sinetöivät liittonsa, kaksikin kertaa. Rakastunut pari päätti viettää lyhyen "kuherruskuukauden" kaksistaan. He eivät kaivanneet ketään häiritsemään uutta onneaan, ja eihän muutama viikko lisää vaikuttaisi muihin ihmisiin mitään, kun aikaa oli kulunut jo yli 500 vuotta. He ohittivat ohjelmoidun automaattisen herätyksen, ja säätivät sen puolen vuoden päähän. Toki he aikoivat käynnistää sen itse aikaisemmin, ehkä kahden viikon kuluttua. Parin päivät kuluivat lähialuetta tutkiessa, sekä planeetan eläimistöön ja kasveihin tutustuessa. He seurasivat jokea parinsadan metrin päähän merenrantaan, ja huomasivat siellä vasta konkreettisesti että planeetta oli paljon Maapalloa pienempi. Taivaanranta oli oudosti paljon totuttua lähempänä, ja sen jopa huomasi hieman kaartuvan sivuille. Merkkejä älyllisestä elämästä ei näkynyt, ei laivoja merellä, ei lentokoneita ilmassa, ei alkuasukkaita tai humanoideja. Iltaisin he paistoivat metsästämiään riistaa tai kaloja lammella, uivat, ja rakastelivat pehmeässä rantaheinikossa. Sam ja Kate nauttivat täysin siemauksin tästä uudesta elämästä ja toisistaan. He tekivät myös matkan ylös joen vartta, noin kahden kilometrin päässä olevalle järvelle. Matka oli tiheässä viidakossa raskas mutta vaivan arvoinen, sillä sieltä löytyi paikka jonne he päättivät rakentaa kotinsa. Maassa käydyistä kurseista saatujen oppien avulla alkoi sitten rakentaminen, kaksi viikkoa venyi kuukaudeksi, ja toiseksi, kunnes kauniissa järven poukamassa seisoi tukeva kahden huoneen hirsimökki. Vihdoin kaikki oli valmista loppujen matkalaisten herätykseen. Niinpä he saapuivat jälleen Santa Marialle, jossa pikainen tarkistus varmisti kaiken olevan kunnossa. Herätykset päätettiin aloittaa seuraavana aamuna, sillä he halusivat viettää vielä kerran illan ja yön lammella kahdestaan. 13.

Yöllä Sam hätkähti hereille, Kate nukkui samassa makuupussissa, ja oli kuuma, mutta se ei häntä ollut herättänyt. Sam kohotti päätään ja kuunteli, meren suunnalta kuului kumeeaa...jumputusta? kuin patarummun ääntä. Sitä kesti vain hetken, ja hän vaipui uudestaan uneen, mutta loppuyön uni oli levotonta. Aamulla hän kertoi äänestä Katelle, ja epäili sen olleen ehkä kuitenkin ukkonen. Kate katsoi metsään jonka takana meri oli. "Ei täällä vielä ole ukkosta ollut, ei edes silloin kun oli se myräkkä viikko sitten. Olisi paras käydä tutkimassa asia." "Olet oikeassa", Sam tuumi. "meidän täytyy tietää mitä kaikkea täällä tapahtuu." Aseet käsissään he pujottelivat hitaasti puiden ja pensaiden lomitse rantaa kohti. Jo ennen kuin mitään näkyi, kuuluivat äänet: vihellyksiä ja huutoja oudolla kielellä. He taivuttivat viimeisten pensaiden oksia varovaisesti syrjään nähdäkseen rannalle. "Ihmisiä", Kate kuiskasi. Rannalla todellakin näkyi kolme ihmistä, he kantoivat astioita joelta vedenrajassa olevalle veneelle. "He ovat...punaisia", ihmetteli Kate. Noiden ihmisten iho näytti tosiaan kuin auringonpolttaman punaiselta, Sam raotti

oksia lisää ja näki pienen purjelaivan rannan tuntumassa. "Hakivat näköjään vesitäydennystä laivaan." Punaiset nostelivat astiansa veneeseen. "He lähtevät, suojaa minua", Sam sanoi ja astui esiin pensaan takaa. "Sam älä", kuiskasi Kate, mutta se oli myöhäistä. Yksi punaisista huusi jotain ja osoitti Samia joka kohotti kätensä tervehdykseen. Punaiset katsoivat häntä uteliaina hetken, ja lähtivät kävelemään lähemmäs. Kun he olivat enää muutaman askeleen päässä, niin myös Kate tuli esiin pensaikosta ase valmiina. "Sam...", hän sanoi painokkaan varoittavasti. "Rauhallisesti, heillä ei näy aseita, eivätkä vaikuta vihamielisiltä." Sam vastasi. Punaiset olivat pysähtyneet kuin seinään nähdessään Katen, ja kuullessaan heidän puhuvan. Kate katsoi heitä tarkasti, slummissa kasvaneena hän erotti ja vaistosi ihmisten epärehellisyyden ja vihamielisyyden pettämättömän varmasti. Kolmessa punaisessa miehessä hän näki vain hyvántahtoista uteliaisuutta muukalaisia kohtaan, ja rentoutui. Miehet olivat laihoja, sopusuhtaisia, ja pienikokoisia, noin 150 cm pitkiä, kaikilla oli hämmästyttävän siniset hiukan vinot silmät, ja kuparin ruskeat hiukset. Yksi heistä astui pari askelta lähemmäs. "Saam?" mies sanoi kysyvästi. "Niin, Sam", Sam vastasi, ja taputti itseään rintaan. "Sam...Sam..." mies toisteli, samassa laivasta kuului soinnukas vihellys ja huutoa. Punainen mies juoksi vedenrajaan, ja huusi laivalle jotain jossa toistui parikin kertaa sana "Sam." "Aivan kuin nimesi merkitsisi heille jotain", Kate sanoi. "Varmaan jokin samalta kuulostava sana tarkoittaa jotain heidän kielessään", Sam aprikoi, "no toivottavasti ei kuitenkaan Jumalaa." Pian laivalta taas huudettiin rannalla olijalle, ja hän palasi muiden luo hymyillen. Mies osoitti Samia, Katea, ja sitten laivaa, samalla miehet lähtivät venettään kohti viittoen heitä seuraamaan. "He haluavat meidät mukaansa", Sam totesi, "mitä arvelet?" Kate katseli viittiloiviä miehiä. "Tuntuvat olevan vain iloisia tavattuaan meidät, eikös mennä tutustumaan." Laivalla ilmeisesti kapteeni otti heidät vastaan iloisesti puhua pulputtaen, ja muu miehistö kerääntyi heidän ympärilleen uteliaina kuiskaillen. Kapteeni vei heidät pieneen hyttiinsä, ja otti esille käsin piirretyn kartan. Siitä hän osoitti heidän nykyisen paikan, taputti kädellään hyttinsä seinää, ja veti kartalla sormeaan pitkin rannikkoa kunnes pysäytti sen paikkaan johon oli kirjoitettu oudoilla koukeroilla jotain. Kapteeni naputti paikkaa pari kertaa, ja näytti sitten heille kahta sormeaa. "Ahaa..." Kate tajusi heti, "laiva on matkalla tuonne, ja matka kestää kaksi päivää, eiköhän lähdetä merimatkalle mekin." Ja Sam oli samaa mieltä. Kahden päivän aikana he oppivat hiukan isäntiensä tapoja, ja myös muutamia yleisiä sanoja heidän kielellään, keskustelu niillä ei vielä onnistunut. Kapteenin nimi oli Leep, ja he kutsuivat kansaansa nimellä Misaarit, paikkaa johon he olivat matkalla kutsuttiin Purioksi. Laivasta he huomasivat oudon asian, se ei painunut veteen kuten normaalisti olettaisi, vaan liukui tasaisella pohjallaan veden päällä. He eivät ymmärtäneet mistä se johtui, ehkäpä veden pintajännityksestä tai aluksen puulaadusta. Kahden yön jälkeen laiva kiinnittyi rummutuksen kera Purion, eli Misaarilaisen kylän laituriin. Kylässä näkyi parisenkymmentä kivistä ja puusta rakennettua rakennusta, osa kaksikerroksisia, levittäytyneenä harvakseltaan pienen kukkulan juurelle. Tieto laivan muukalaismatkustajista levisi salamana, ja pian laituri täyttyi ihmisistä. 15. Käsimerkein elehtien kapteeni Leep antoi ymmärtää että Samin ja Katen tulisi lähteä hänen mukaansa. Melkoinen joukko miehiä, naisia, ja lapsia lähti hiljaa seuraamaan heidän kävellessään Leepin perässä kohti kylää. Yllättäen Katen viereen ilmaantui nuori, ehkä 10 vuotias tyttö, joka hetken epäroityään tarttui Katea kädestä ja alkoi kävelemään hänen rinnallaan. Tytön teko aiheutti muiden keskuudessa pienehkön kohahduksen. Kate katsoi hämmästyneenä tyttöä, joka pää kenossa hymyili hänelle ujosti, ja huomasi tämän hiuksien ja ihon olevan vaaleampia kuin muilla. "Onkohan täällä jokin vaaleaihoinen..´ylempi´ rotu joihin meidät sekoitetaan", hän mietti, eikä pitänyt ajatuksesta lainkaan. Kate ei keksinyt muuta kuin hymyillä tytölle rohkaisevasti

takaisin, ja he jatkoivat käsi kädessä matkaa. Koko ihmisryhmä, Leep etunenässä, saapui vihdoin kylän laitamilla olevan kaksi-kerroksisen talon edustalle. Talon ovi aukesi, ja ulos astui selvästi hyvin iäkäs mies. Myös hän oli vaaleampi, sekä lisäksi muita kyläläisiä pidempi, mies katsoi Samia ja Katea koko ajan Leepin selittäessä hänelle jotain. Vanhus näytti selvästi ilahtuneelta astuessaan heidän eteensä, hän nosti kätensä ensin Katen, ja sitten Samin olkapäälle, ja he vastasivat samalla tavalla tähän merimatalla opittuun tervehdykseen. Sitten vanhus järkytti heidät perinpohjaisesti sanomalla hitaasti murteellisella, mutta silti ymmärrettävällä englannilla: "Sam, kapteeni Sam...nainen Lunaa...tervetuloa Purioon...vihdoinkin." Heillä kesti muutama sekunti tajuta mitä olivat juuri kuulleet. "Mitä?...miten?" "Kuinka te...?" Sam ja Kate yrittivät kysyä yhteen ääneen. Vanhus kääntyi ja sanoi jotain kyläläisille, jotka alkoivat poistua paikalta. Sitten hän viittoi heitä tulemaan sisään taloon, jonne tyttökin oli jo innokkaasti Katea kädestä vetämässä. Sam ja Kate katsoivat toisiaan sanattomina, ja astelivat sitten miehen ja tytön perässä sisään. Heidät ohjattiin viihtyisään huoneeseen jossa oli pieni pöytä, ja sen ympärillä muutama nahoilla päällystetty tuoli. Tyttö hävisi johonkin, ja vanhus osoitti heille tuoleja. He asettivat selässä pitämänsä aseet huoneen nurkkaan, ja istuivat. Vanhus istui myös. "Minun nimi Pariik", hän puhui hiukan empien kuin oikeita sanoja etsien. "minä aina uskon...minä pieni poika...ja aina uskon te tulee ja nyt te täällä...tämä minun koti". 16. Sam oli erottavinaan miehen äänestä liikituksen. "Pariik, kunnia olla vieraanasi, mutta...miten osaat meidän kieltämme? kuinka tunnet meidät?" hän kysyi. Samalla tyttö tuli takaisin, hän kantoi pientä tarjotinta jossa oli kolme metallista mukia täynnä keltaista nestettä. Tyttö laski tarjottimen pöydälle ja osoitti mukeja sanoen: "Kaat Lunaa juo...hyvää." Sitten hän meni istumaan ja katseli heitä tarkkaavaisesti. Sam ja Kate olivat entistäkin hämmentyneempiä, heidän ajatuksensa polkivat tyhjää. He maistoivat juomaa joka oli jotain hedelmämehua. "Kiitos, tämä on todella hyvää", Kate kehui, ja tyttö hymyili tyytyväisenä. "Minun tytär tytär Sariim", Pariik sanoi viitaten tyttöön, "Minä kerron pieni Sariim että taivaslaiva tulla joskus, siellä toinen kapteeni nainen Lunaa, Sariim odottaa koko aika." Pariik mietti hetken, "Minun perhe, isä opettaa lapsia Niliin kieli ja kertoa te tulee, tämä pitkä...enemmän sata kylmää kautta perun...ah perunne?" "Perinne", huudahti Kate ymmärtäen, "yli satavuotias perinne opettaa kieli ja kertoa meistä, mutta...mutta mistä ihmeestä se on alkanut ja miten?" "Tämä...niliin kieli, on englantia, kuinka joku, siis kuka on voinut tietää tämän kielen täällä, yli sata vuotta sitten?" ihmetteli Sam. Pariik katsoi Samia kulmiaan rypistäen, ja sanoi sitten kuin itsestään selvyytenä: "Kuka tietää? Niliin tietää ja opettaa kieli kauan sitten aikaa. Niliin opettaa paljon uusi asia...oli viisas mies...no tietysti Niliin poika", sitten hän osoitti Samia: "Sam isä." He tuijottivat vanhusta monta sekuntia aivan hiljaa, kunnes Sam tajusi, vaikka ei oikeasti ymmärtänyt mitään. "NEIL!" hän huudahti hypäten seisomaan, "Neil...oliko minun poikani Neil...Niliin?" Sam melkein huusi, ja lysähti takaisin istumaan. "Eihän se voi olla mahdollista." Hän vaipui ajatuksiinsa yrittäessään järkeillä asiaa. Kate katsoi Pariikia uusien silmin. "Pariik, kuka sinä olet?" hän kysyi. "Niliin, poika, poika, poika, Pariik", mies vastasi nostaen joka sanalla yhden sormen. Kate katsoi hänen kättään. "Neil oli...isoisäsi...isoisä, jos tämä pitää paikkansa Sam, hän on sukulaisesi viidennessä polvessa. Olet Pariikin isoisän, isoisän isä, ja paljon häntä nuorempi, uskomatonta, tämä on täysin absurdia." 17. Sam katsoi Katea, "Eihän tälle uskomattomalle jutulle voi olla kuin yksi selitys..." Sariim, Pariikin lapsenlapsi, sanoi jotain osoittaen huoneen takaseinällä olevaa ovea. Pariik päästi pienen huudahduksen, nousi ylös ja poistui ovesta viereiseen huoneeseen. Sieltä kuului hiukan kolinaa, ja hetken kuluttua hän palasi pitäen käsissään jonkinlaista nahkaista salkkua. "Ah vanha muisti, vanha vanha", hän jupisi. "No tässä Niliin tarina on", hän ojensi salkun Samille, joka otti sen sisältä nipun

karkeatekoisia paperiarkkeja joissa oli kirjoitusta. Vain hetken luettuaan hän huudahti: "Tämä on Neilin kirjoittamaa!" ja katsoi Katea järkyttyneenä, "se on, hän on tosiaan ollut täällä." Sam jatkoi lukemista, ja Kate kysyi Pariikilta: "Tiedätkö milloin Neil tuli tänne? paljonko aikaa?" Vanhus rypisti otsaansa alkaen muistelemaan, mutta Sariim sanoi varmalla äänellä: "Se on yksi sata, on seitsemän ja kuusi kylmää aika." "Kiitos Sariim, sinähän osaat hyvin...Niliin kieltä. Siis 176 vuotta..." Kate alkoi laskea päässään, jossa hän oli erittäin hyvä, "täällä vuosi on 10 Maan kuukautta..." hän mutisi. "Se tekee noin 147 Maan vuotta, mutta aluksessa aikamme kului kuusi kertaa hitaammin, joten hän tuli tänne...vain vajaat 25 minun ja Samin vuotta sitten." Kate vaipui ajatuksiinsa ja antoi Samin lukea rauhassa. Kului noin viisitoista minuuttia. Sam nosti katseensa papereista ja nousi ylös, hän laski kätensä Pariikin, jälkeläisensä, olalle. "Kiitos Pariik kun olette pitänyt poikani tarinan tallessa," hän sanoi liikuttuneena. "Kate, odota hetki, selvitän hiukan ajatuksiani." Ja Sam meni huoneen ainoan ikkunan ääreen katselemaan ulos. Hetken kuluttua hän puhui: "Ne hullut sitten käyttivät ydinaseita, ja tuhosivat lähes puoli Maapalloa asumiskelvottomaksi. Voit kuvitella mikä oli seuraus: Valtavia pakolaismassoja, nälänhätää, vesipula, kapinoita ja anarkiaa... kulkutauteja." Sam huokaisi. "Toinen alus oli päätetty rakentaa vielä kun se oli mahdollista, mukaan pääsi valikoituja ihmisiä, ja tähän 'Pinta' nimiseen alukseen Neil pääsi förstiksi. Hän kirjoitti ettei hänellä ollut enää mitään siteitä siellä. Minun vanhempanihan olivat kuolleet jo aiemmin, ja hänen äitinsä Lisa, sekä Lisan vanhemmat kuolivat sodassa." 18. "Mutta siis...he lähtivät meidän peräämme kaksitoista vuotta myöhemmin, ja koska Pinta oli nopeampi, niin he ilmeisesti ohittivat meidät lopussa. Ja heidän tultua tänne, alkoi Santa Marian aika kulua hitaammin heihin verrattuna. Laskeuduttuaan he ehtivät herättää vain kolme pariskuntaa, kun alus paloi kaikki muut mukanaan, ja Pintan kapteenikin kuoli pelastustoimissa." Sam meni istumaan ja joi hiukan mehua. "Neil sitten nai misaarilaisen, ja he saivat kaksi lasta", Samin ääni värähti, "hän kirjoitti olleensa onnellinen täällä, ja vain toivoneensa että mekin olisimme saapuneet vielä hänen aikanaan, ikävä kyllä emme ehtineet. Papereissa näyttää olevan myös sivukaupalla tietoa tästä kansasta ja planeetasta, luetaan niitä myöhemmin. Hän lopetti kirjoittamisen oltuaan täällä 42 paikallista vuotta, oletan että...että hän kuoli silloin." "Olipa tarina, ja miten kävi pariskuntien?" Kate kysyi. "Niin, se juttu laittaakin ajattelemaan, Neil mainitsi että he eivät saaneet lapsia! Ja koska hän sai paikallisen kanssa, niin luultavasti vika oli naisissa? Ehkä pitkä aika kryojäässä tekee teistä hedelmättömiä?" Kate katsoi häntä pitkään, "No mehän emme aikoneetkaan tehdä lapsia, mutta entäs muut? Jos ihmiset eivät voi saada täällä omia jälkeläisiä niin...hyvä Jumala Sam, ymmärräthän mitä se merkitsee?" "Kyllä, vaikka jotkut tekevätkin lapsia misaarilaisten kanssa, niin me tulemme katoamaan täältä." Sam katsoi Pariikia ja Sariimia, "Viisi, kuusi sukupolvea, ja loputkin geenimme ovat hävinneet melkein kokonaan. Lääketiede täällä ei ole vielä niin kehittynyttä että osaisi hoitaa tällaista." He jäivät Pariikin vieraksi pariiksi viikoksi, ja tutustuivat tähän ystävälliseen rotuun ja heidän elintapoihinsa pääasiassa Sariimin avulla. Tyttö oli menettänyt äitinsä noin neljän ikäisenä, ja isoisän kertoman tarinan outo nainen joka tulisi taivaslaivalla, oli siitä lähtien ollut hänelle haaveiden äitihahmo. Sariim oli odottanut niin kauan, joka ilta yötaivaan tähtiä tuijotellen, ja nyt tuo nainen oli vihdoinkin tullut. Joten tyttö kulki Katen mukana joka paikkaan kuin varjo.

Kate oli hiukan jopa vaivautunut tuosta ylenpalttisesta huomiosta, mutta sekä hän että Sam pitivät työstä kovasti, ja olivat ihastuneet tämän nokkeluudesta ja iloisesta reippaudesta. Itäisin kahden ollessaan he keskustelivat usein Santa Marian matkustajista, ja Maan ihmisen tulevaisuudesta tällä planeetalla. Sitten he pyysivät Pariikilta apua keksimäänsä ratkaisuun. 19.

Leepin laiva oli tullut jälleen pariiksi päiväksi Purioon, ja Sam oli käynyt kysymässä veisikö

kapteeni heidät takaisin kotiin. Leep oli ollut hämmästynyt kun Sam pystyi esittämään asiansa jotenkuten ymmärrettävällä Misaarin kielellä, ja suostunut ilomielin. Seuraavana päivänä palatessaan kylän sepän luo tekemältään vierailulta, Sam löysi Katen pöydän äärestä Sariimin isän ja Pariikin kanssa. Kate nousi ja vei hänet hiukan syrjään. "He kysyvät voisiko Sariim lähteä mukaamme joksikin aikaa, tyttö oli itkenyt koko eilisen illan kuultuaan lähdistämme. Ja hän on aina haaveillut joskus näkevänsä Santa Marian, sopsisiko se sinulle?" "Tietenkin", vastasi Sam epäröimättä, "reipas tyttö, ei hänestä haittaa ole, ja opimme lisää kieltäkin hänen kanssaan. Ja onhan Sariim minun sukulainen." Niin he palasivat Santa Marialle, mukanaan ikionnellinen Sariim. Katen ohjel- moidessa tietokonetta, tyttö istui silmät loistaen hänen paikallaan ohjaamossa, ja hiveli varovaisesti sormenpäillään konsoleita. Viimein he poistuivat aluksesta, jättäen sisälle ilmatiiviisti suljetun metallilaatikon, joka sisälsi paperiarkkeja täynnä kirjoitusta ja piirroksia. Tällä välin Sam oli kiinnittänyt aluksen kylkeen metallilaatan, jossa oli kaiverrettuna tekstiä sekä englanniksi että misaarin kielellä. Kun kaikki oli valmista, he sulkiivat Santa Marian oven, ja lähtivät kohti järveä ja kotia. Aukion reunassa heidän välissään kulkeva tyttö pysähtyi hetkeksi ja katsoi taakseen, heistä kukaan ei sitä vielä tiennyt, mutta uusi perinne oli juuri syntynyt. Aluksen sisällä oli jälleen pimeää, ainoa ääni oli kryohallista kuuluva hiljainen koneiden hurina. Hallin seinässä olevassa kontrollitaulussa hohti himmeä kirjain ja numerosarja: Herätykseen aikaa: 500v 00kk 00p. 20.